Šero se zakouslo do vrcholků na obzoru a pomalu zalévalo ztichlou krajinu, která pod jeho dotykem ztrácela pestrost svých barev. Seděl jsem na měkkém polštáři uschlý trávy mezi bílýma pilířema břízek, co ještě odolávaly šedýmu nátěru večera, a snažil se v hlavě urovnat ten roj zdivočelých myšlenkových včel. Pěknou paseku udělaly ty poslední chvíle v mým mozku. Kdyby tu byl aspoň Hell, třeba by mi to vysvětlil. Vlastně s ním to všechno začalo?

Ploužil jsem se od odpoledního vlaku, krčil nos do bledýho sluníčka, který se zrovna nehodlalo přetrhnout jenom proto, že je sobota. Asi ho nebavilo čučet na stárnoucího čundráka, kterej si to šlape k lesu s pěkně jetou usárnou na hrbu.
Už nás moc nezůstalo - v koktejlu, kterej mixoval čas, už málokomu převládala zelená s vůní kouře. Do týhle reminiscenční nostalgie se vtírala i zvědavost - o kolik míň nás zasedne k ohni na lavici oldpardů? Každej rok nás ubejvá?
Den zatáhl olověnou oponu přes scénu nebe, párkrát na sucho zablesklo, když se objevil Hell. Byl o polovičku mladší než já a musím připustit, že v těch perfektních woodlandech vypadal fakticky senzačně. A stejnýho názoru byly i zástupkyně slabšího pohlaví na potlachovišti - a to nejen ty neokroužkovaný. Ale Hell měl zřejmě univerzitu z diplomacie, dokázal to se všema skoulet tak, že je ani nenapadlo, že by jejich akcie u Hella poklesly.
Měl jsem rád tyhle výroční ohně na sklonku podzimu, ta doba se tak nějak hodila k našim plesnivějícím palicím se zpomaleným pulsem života a dýchavičným tempem. Tímhle lamentem jsem krmil Hellovy uši několikrát během cesty a s trochou závisti sledoval tu jeho kudrnatou černou hřívu, bílej zášleh zubů v černým hnízdě plnovousu a vláčnost svalů. Jó, ten ještě kráčel životu vstříc, já už ho chytal za šos.
A v noci po ohni si Hell zakuklenej do spacáku nastlal pod hlavu i moje povzdechnutí, jak jsou ty roky nastřádaný v životní usárně těžký. A taky nespravedlivý! Co bych všechno podnikl, kdybych měl tak jeho roky a tuhle šanci? Lehce se usmál a hodil mi skrojek útěchy - "To se vsákne, parde." Jo, vsákne - kdepak, ta nepříjemná a hořká kaše ještě zhoustne a možná, že už brzo zablokuje i moje vrátka do krajiny návratů? Tak jako Lavenovi a Rikymu, který letos prvně chyběli.
Bolest v zádech a nepokojný vzpomínky, který k ránu v polosnění košatěly smutkem, mne vykoply ze spacáku ke skomírajícím namodralým plamínkům v ohništi. Už tam někdo seděl. Udivilo mě, když jsem v tom schouleným ranci poznal Hella. Z ohniště sněžily bílošedý vločky heboučkýho popela a Hellova kudrnatá hříva vypadala jako posypaná stříbrem. Šlápl jsem bosou nohou na víčko od konzervy a leknutím zasakroval. Hell se otočil a nevypadal vůbec ospale.
"Co tu děláš," zachraplal jsem a ztěžka usedl na kládu vedle něho. "Čekám na tebe, už budu muset jít?" Ani jsem nečekal, že mě to tak zaskočí, bylo mi s tím klukem fajn jako už dávno ne. Přitahoval mne sladkou příchutí naděje mládí, která dobíjí i moje už pěkně vymlácený baterie. Ale zároveň mi z něj trochu trnulo mezi čtvrtým a pátým žebrem.
Nebyl ale čas na analýzu pocitů - Hell si rovnal věci ve žracáku a jen okamžiky nás dělily od chvíle, kdy si naposledy zalomíme palec. Najednou z tý změti vytáhl cancák v tmavý chlupatině. "Hele, kámo, vcancni mi tam nějaký moudro, nalistoval přede mne čistou bílou stránku. Měl jsem v zásobě několik osvědčených citátů, ale nevím, co mne to najednou popadlo, že jsem

změnil repertoár. Snad to byl ten divnej večer, snad zneklidňující Hellova přítomnost, že jsem začal smolit: Člověk by měl být tak mladý, jak cítí jeho srdce. Písmo mi utíkalo z kopce a právě, když jsem chtěl přislinit podpis, dopsala mi propiska. "Namoč jí do tohohle, ať tam mám i tvý jméno," přistrčil mi Hell víčko od plechovky s tmavě červenou kapkou.
Zahákli jsme si palce a přesto, že mi bylo nějak úzko z jeho odchodu, jako by něco nenávratně končilo, cítil jsem se tak svěže jako už roky ne. Pomyslel jsem si, že bych tak chtěl mít Hellovy roky, jeho kondici a energii. Kupodivu mne v tu chvíli nebolely ani záda, zmizela tíha na prsou i to nepříjemný motýlí chvění v hrudníku. Anebo jsem to prostě nevnímal. Asi to fakticky platí, že psychika dělá zázraky.
Šára, Zuk i Bimba odešli, ani se se mnou nerozloučili - vlastně jsem to ani nezaregistroval, probíral jsem se svýma myšlenkama jako růžencem. Něco mi tu nesedělo.
"Hej, neviděli jste Fausta?" řval Romy dva metry ode mne. Je to snad nějakej novej vtípek? Co tak huláká, když civí přímo na mne?
"Hele, čoveče, nejsi ty náhodou Faustovo syn, jsi mu docela podobnej," naklonil se ke mně Pledy a já v jeho tmavých zrcadlovkách zahlídnul černovlasýho třicátníka se širokýma ramenama v maskáči s mojí domovenkou?